

ארגנטינה היא הארץ העשירה ביותר בדרום-אמריקה, בעלת רמת החיים הגבוהה ביותר בדרום-אמריקה, ארץ אשר בעייתה העיקרית ייתה תמיד — ובאה לידי ביטוי גם בקולנוע — שהיתה בורגנית מדי לשכנותיה. אנחנו היינו תמיד מדינה של מעמד בינוני, ועשינו סרטים עבור המעמד הבינוני, אבל פרט לחלק קטן מאורוגואי וחלק קטן בצ'ילה, כל הדרום-אמריקה ביניהם חלל ריק. העשירים מאוד הם סוברים, מצורכים רק מוצרי יבוא מן היבשת הישנה, כי עליהם יש חותמת של תרבות. העניים מאוד מבקשים מוצרים עממיים לחלוטין. זאת, בעצם, הסיבה שהקולנוע הארגנטינאי מתקשה למצוא טווקים מחוץ לגבולות מולדתו, טוען פרנאנדו ז'ואל, אחד הקולנוענים הארגנטינאים המעטים עלי שם בינלאומי, שזכה בפרסים רבים.

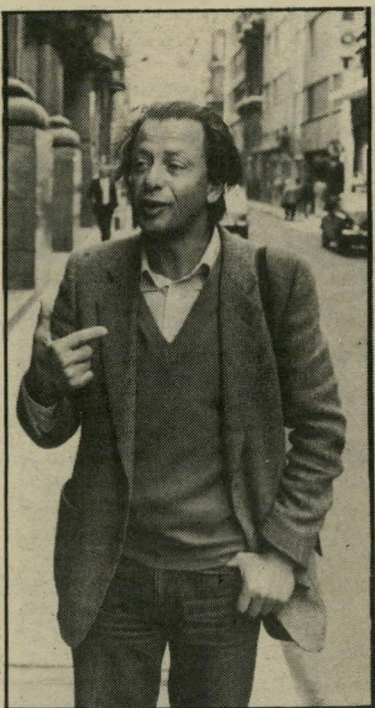
הדימוי השלילי את התמונה משלים זנות, הקטור אוליברה, גם הוא מפיק ובימאי אשר לפסטיבלים הגדולים באירופה, כשנים לאחרונות היה קשה מאוד להכניס לשם סרט, אשום שהדימוי של ארגנטינה בכלל היה שלילי ל כך, עד שכל מה שהיינו מציעים היה גרחה גמילא על הסף.

המצב הפוליטי היה תמיד זה שקבע את אופי סרטים. כאשר נרמה היה כי יש פירצה קטנה אל דימוקרטיות, לפני 10 שנים, עשה אוליברה את אטאגוניה מתקוממת, שבו הציג את הצבא כלייכול, כמיפלצת רצחנית. מיותר לומר שתוך מה חודשים, אחרי שהסרט זכה בפרס בפסטיבל רלין, היה זה אוליברה עצמו, שהוציא אותו מן

נארכיבי איבאנס מננה, מריו ספיצי וארתורו גארסיה בור - לצלצל לארון מסוייב שישב ליד טלפון מסוייב" אצבע מאשימה לכל הכיוונים

המשתתפים שאתה מתכוון להכניס בסרט. תוך פרק זמן סביר האיש היה מחזיר לך צלצול ומפרט מי כשר ומי פסול, מספר פרנאנדו א'אלה. הנרעזים והחדשים. עוד לפני זמן קצר מאוד, נהגה הצנוורה לפסול אוטומטית כל מה שקשור בסמים ובמין. את השוטרים, מוטב היה שלא להראות כלל על המסך, כדי לא להרגיז, מספר הכוכב החדש של הקולנוע הארגנטינאי, הבימאי הארולפו אריסטרואין. אף על פי כן, שני סרטיו האחרונים, עם הנקמה רהימים האחרונים של הקורבן, נועזים לפי כל אמות המידה. איך? ראשית, הוא מצוין, הם חדשים יחסית, ולאחרונה, מסכימים הכל, היתה הפשרה. שנית, התכסיס הוא לצלם הרבה יותר מן הדרוש, להראות את החומר לצנוור וליותר

בימאי דויד ליבסיק האנטישמיות לא מעניינת

אותו אוליברה ניצל שוב פירצה כזו, כשנה האחרונה, כדי לעשות את לא תדעו עוד צער ושיכחה, התקפה לא פחות קיצונית על הפרונוים אכול השחיתות, ועל אומה שהתרגלה עד כדי כך למצב של אלימות מתמדת, עד שכל חנווני רגיל לסגור את החנות, כאשר שומעים ריאות, ולפתוח אותה שוב כאשר השקט משתרר מחדש. והוא עצמו משלים עם העובדות. היו רק כמה צעקות של "מוות לאוליברה" בהצגות הבכורה. הוא מסכם כסיפוק את השבועות הראשונים של הפצת הסרט, מרצה מן העובדה ששום פצצה, מן הפצצות שהובטחו לו לפני כן, לא התפוצצה. הרב על השחזקנים. שיחות עם שחקנים מגיעות עד מרה לאותו הנושא. פריקו לופי, מן הכוכבים הבולטים של ארגנטינה, היה מוחרם במשך שנים על-ידי הקולנוע והטלוויזיה, משום שחתם על עצומה שלא היתה כרוח המישטר הצבאי. אנה מריה פיקו, שחקנית שזכתה בפרס המישחק, כשהיתה בת 17 בלבד, בפסטיבל מוסקו, הפכה גם היא מוקצה מחמת מיאוס, ראשית בגלל הפרס שניתן לה במוסקו (מה שלא הפריע למישטר לנהל יחסים טובים מאוד עם הרוסים) וגם על שנטלה חלק בסרטים ביקורתיים מדי, לאחר מכן. מיספר המוחרמים גדול מספור. במשך זמן ארוך, לפני כל סרט צריך היה לצלצל לארון מסוייב, שישב ליד טלפון מסוייב, והקריא בפניו את רשימת

המחזור ושם אותו על מרף גבוה, אחרי שהסתבר לו במה מסתכנים כל אלה הקשורים להפצת מה שנחשב במוצר הסתה פרוץ.

העתיד תלוי בפוליטיקה

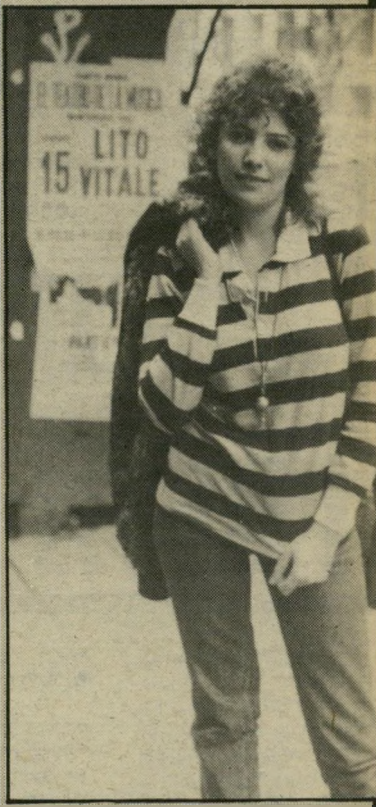
פנים ואופן אינה מוכנה להיות השיפחה שלו, כפי שמסורת המאצ'ומו האטיני, היתה מחייבת פעם.

בכל מדינה מתוקנת, אחרי תפקיד שכזה, היתה מארינה סקל כוכבת בעלת עתיד מובטח. היא יפה, חטובה, סכסית, צעירה, מה עוד ררוש? מה שדרוש כנראה, זו תעשיית סרטים שונה במקצת.

עבור הופעתה בסרט כסף קל, השתכרה מארינה כ-400 דולר. קשה להתעשר מכך. אבל באותו הזמן עוד לא היו לה תביעות, כי קודם לכן היתה בסך הכל נערת מקהלה, שהגיעה לעיר הגדולה ונכנסה לעולם הכיור. נערת סבתה, שהיא סוכנת של שחקן מפורסם.

אחרי כסף קל, הופיעה בעיקר בטלוויזיה, בין השאר בסדרה עם פריקו לופי, השחקן שהופיע לצידה בסרט. כאשר שניהם מגלמים רמיות משנות השלושים של המאה הזאת, שום הצעות שמנות לא ירדו עלי אחרי הסרט. למרות הצלחתו והבעיה העיקרית היום, היא שאין די עבודה בארגנטינה, והעבודה הנמצאת, נופלת בדרך-כלל בידי השחקניות הוותיקות והמבוססות, שיש להן כבר קהלי-מעריצים קבועים. כך היא מסבירה את האבטלה מאונס. אשר להפקות טלוויזיה חדשות, אף אחד אינו מתחיל בהן, עד שלא ייווצר בכירור מה יהיה האקלים הפוליטי הבא, והעושי לחקת קצת זמן, היא ממשכה, באותה השלמה עם המצב הקיים שאפשר למצוא אצל כל מי שעוסק בשטח הזה, בארגנטינה. (מי שאינו משלים, פשוט קם ועובר).

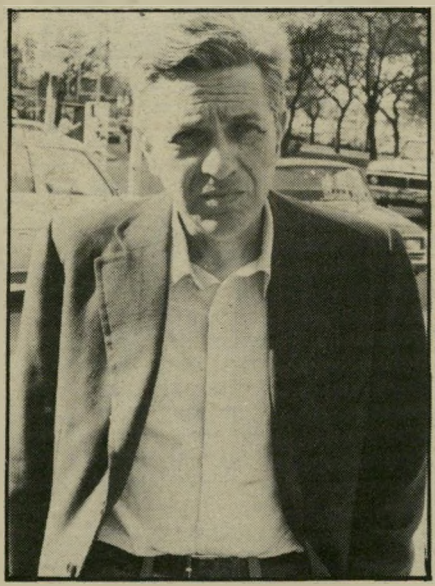
היא נישאה לא מכבר לשחקן-בימאירורה לדרמה בשם קארלוס דה-מאטאס. ביתניים, היא עסוקה מאוד בלימודי מישחק, אך אם הצעות העבודה יבוששו לבוא עוד זמן רב, תנסה למצוא תעסוקה בנארטריריקו, במכסיקו או אולי בצרפת, שם בילתה כמה חודשים, כאשר היתה בת 17, כאומנת ילדים. ביתניים, היא מחכה כבית להצעות.

שחקנית מארינה סקל 400 דולר בלבד

פגישה עם הכוכבת הצעירה נקבעה לשעת צהריים. 10 דקות לפני הזמן, התיישבה נערה לכרשה בג'ינס כאלום הקבלה של המלון, והמתנה בסבלנות. כאשר הכוכבת לא הגיעה אחרי מחצית השעה, פנה מישור לשאול את הנערה לשמה. הסתבר שהיא היא הכוכבת.

שמה מארינה סקל. היא בת 22 והיא האסטרקציה הנשית המרכזית בסרט המצליח ביותר שהופק אי פעם בארגנטינה. כסף קל (העולם הזה - 2 בנובמבר). שם היא מגלמת את אחיזתו הצעירה של בעל הנגריה התמים, המאמין בנס הכלכלי המווייף המתרחש עלינו. היא סמל לדרור החדש, שאינו כבול על-ידי המוסר הישן ואינו מאמין בכבודות החדשות. היא הופכת המאהבת של הדרור, משום שהיא רוצה בכך, אבל בשום

בימאי דויד חוזה קוהון סרט על הקיבוץ

אחר כך על החצי, שממילא לא התכוונת להשתמש בו. רישמית, אריסטרואין טוען שהוא מביים סרטי מתח בלי פוליטיקה. מעשית, לא צריך להתאמץ כלל, לכדי לגלות את הרובד הפוליטי בתוך הסרטים ואת האצבע המאשימה שהוא מפנה לכמה כיוונים. למשל, כאשר מדברים איתו על המשבר שפוקד את הקולנוע הארגנטיני, תשובתו ברורה: האמריקאים אשמים. כשהסתבר למפצנים של סרטים רבים, כי הקהל הארגנטינאי מוכן ושמה לראות סרטים מקומיים הרבה יותר מאשר סרטים מיובאים, הופעלו לחצים במקומות הנכונים, ואותה החובה שהיתה על בתי-הקולנוע להציג סרטים ארגנטינאים בוטלה בחלקה. מן החוץ הגיעו סרטים שהוצעו במחירים הרבה יותר נוחים ואנחנו נשארו קרחים, הוא מסביר.